

TÓTH ANNA

Katika természetrajza

Katika tudta, mitől döglük a légy. Kis vodkalikőr (édes, nincs az a komor alkoholistá felhangja a reggeli készülődésnek), és egyből nagyobb merész-séggel választja ki a ruhadarabokat, amiben meghódíthatja a szíveket. A műszálás, válltöméses, ízléstelenség határán egyensúlyozó virágos blézerek voltak a kedvencei, de ha ezeket viselte, drasztikusan megnövekedett a fémkilincsekkel szembeni ellenszenvé. Majd csak kisül a dologból valami, szel-lemeskedett, de csak magának, mert tudta, hogy ez nagyon gyenge poén.

Katika profi volt. Olyan fonnyadásnak indult öregasszony-kezdemény, aki erről a tényről nem akar tudomást venni. Lelkesen bújta hát a szépség-tippekkal telehazudott női magazinokat, hogy aztán macskaalomnak használja a fecniket. A modern trendekből csak a statement nyakláncokkal tudott azonosulni és a lakkcsizmákkal, ezeknek széles körben való elterjesztéséért azonban mindent elkövetett.

Katika szerette, ha naprakész a közösség életéből. Mint minden magára valamit is adó házmester, a földszinten lakott, de nem ám a kapu mellett, ő, nem. A kapuval szemben, így egészen más perspektívából szemlélhette a lakókat. Mindenre kiterjedő figyelmét nemcsak a teljesen hétköznapi dolgok felé fordította. Szerette volna megajándékozni környezetét a jelenség-gel, amit Katikának neveznek. Meg akarta osztani tanításait és bölcsességeit, ami nem csak annyiból állt, hogy az életnek nincs más értelme, mint művirág, rúzs és macskák. (A vodkalikőr csak elviselhetőbbé teszi, de az elhagyható ízlés szerint.) Reformokat akart, amitől közvetlen környezete, a kopott bérház lakói nem suhannak el mellette egy „Jó reggelt, Katiká”-val, hanem törődő közösséggé formálódnak, ahol szeretetplazmává olvadnak és jóízűen sodródnak a Bailey’s barnás tengerén.

Katika tisztában volt vele, mit kell tennie. Udvarra néző két ablakát és bejárati ajtaját kicsinosította. Kompromisszumot kötött a borostyánnal, mert bár nem művirág, semleges hátteret biztosít a műanyag pipacsok és napraforgók és kismadarak kellemes összevisszaságának. Katika kiszuperálta, piros műbőrrel bevont hokedliját a kompozíció hangsúlyos pontjára helyezte, ültében párszor végigsimított ocelotmintás leggingsén, hajába rakott virágkoszorút rakott és ő volt a megtestesült Frida Kahlo, alanyócker. Bujaság, bujaság mindenütt.

TÓTH ANNA (1989) az ELTE magyar szakán végzett. Főként novellákat ír, mostanában a dráma foglalkoztatja.

Katika mindenki előtt kelt fel és olyan későn feküdt le, hogy az már korán volt. Katikának nem voltak rossz napjai. Csak a macskái tudtak az átizzadt éjszakákról, a fajsanzölelő hajnalokról és a szétszaggatott blúzokról. Másra ez nem is tartozott.

Katika, ha nem házmesterkedett, magabiztosan mozgott a Tiszában, ahol rendhagyó fogadóóráit tartotta. Sherry-t és sárgadinnyés vodkalikórt ivott, mert hiába tudta a magazinjaiból, hogy nem ezeket isszák műveltebb körökben, a nagyvilági nő látszatához a Tiszában ez a kettő is éppen elég volt. Általában akadtak férfiak, akik ideig-óráig társaságul szolgáltak Katikának. Egyik sem tűnt fel 4-5 alkalomnál többször a Tiszában, mégis ez a ritmusos ismétlődés megnyugtatóan keretbe foglalta Katika estéit. Az átizzadt éjszakákról meg nem tudtak, csak a macskák, néha tanúságot megmaradt pár lilás-zöld folt.

Egy nehéz éjszaka után ült Katika a hokedlin, aranyozott szélű porcelánból szopogatta a kávé. A rózsaszín selyem köntösétől sem lett jobb kedve, pedig ha felvette, mindig rózsaszínben látta a világot (Katika a rossz poénoknak is mestere volt). „Jó reggelt, Katiká”-k siettek el mellette, akiknek csak egy-egy szemvillantással felelt. A ház megérezett valamit, mert hamarabb engedte a napot Katika egy huszonegyedére sütni, mint máskor. Katika behunyt szemmel nézett a fénybe és átadta magát ennek az új fáradságnak, amit eddig nem sokszor tapasztalt, de tudta, hogy hamarosan nagyon jó ismerőse lesz. Szép volt a fényben, egyszerű. Átadta magát a napozásnak. Sokáig ült mozdulatlanul, egészen addig, míg észre nem vette, hogy matatnak a csészején. Lenézett a csészére és apró kislány ujjakat látott, ahogy az arany mintákat rajzolják körbe a porcelánon. Az ujjakhoz virágos nyomattal díszített pólóba bugyolált kislány is tartozott, aki annyira elmélyülten követte az vonalakat, hogy mással nem is foglalkozott.

Katikának imponált, hogy más is olyan csodálattal adózik a csészejének, mint ő, nem akarta megzavarni a műveletet. A csendéletet végül egy nő léptei zavarták meg, aki egy gyerekhátizsákot és egy utazótáskát hurcolt magával. Megállt az udvaron és pár perc kellett, míg összeszedi magát a cipekedésből és Katika portájának látványától. Végül megszólalt:

– Édesem, szakadj el attól a csészétől, rosszabb vagy, mint a szarkák.

A kislány, továbbra is az aranyon táncoló fényre koncentrálna az orra alatt olyasmit motyogott, hogy „nem is!” meg „jaj, anya!”. Katika emlékezetéből felbukott ez az ismerős hang, de azt évekkal ezelőtt hallotta utoljára egy olyan nehéz éjszakán, mint amilyen most van túl. Egyszer volt egy gyereke, annak volt ilyen, amíg egy utazótáskányi dolgával megunta a művirágokat és az egyedül töltött estéket, és ameddig Katika a Tiszában volt, elindult valamerre a világba. Lehet, hogy csak a szomszéd kerületig jutott, lehet, hogy egészen messzire, ez jelen pillanatban egyáltalán nem volt érdekes. A nő közelebb lépett és már nem csak a hangja hasonlított a világgá ment gyerekére.

– Pocok, hagyd azt a csetreszt, inkább mutakozz be!

A kislány nagyot sóhajtva leválasztotta magát az arany vonalokról és Katikára emelve tekintetét kelletlenül elhadarta:

– Katikának hívnak, szeretem a virágokat, és veled fogunk lakni.

Katika állta a mondat minden elemétől külön-külön is leesett volna, így egyben pedig majdnem sokkos állapotba került. Csak bólogatni tudott. Szeretett volna kicsit sírni. Nagyon sírni. Aztán a kislány kezébe nyomta a csészét, akit úgy hívnak, hogy Katika, és megsimogatta a fejét.

(Tabéry novellapályázat 2016 – II. díj, megosztva)